

цътъ държи въ ржка голѣмо, копринено знаме. Като свърши музиката, момитѣ започватъ да пѣятъ и съ пѣсни продължаватъ крѣшното хоро. Въ срѣдата заставатъ бабитѣ и старцитѣ. Единъ 90-годишенъ дѣдо играе соло...

После всички викатъ „ура“! Едно момче на десетина години, стъпило върху раменетѣ на двама мъже, декламира съ чувство стихотворението „Добруджа“ отъ добруджанския поетъ Борисъ Колевъ. Площадтъ е тихъ, всички слушатъ малкия декламаторъ и... плачатъ...

По едно време кметътъ събира селянитѣ и имъ чете току що получениятъ манифестъ на Н. В. Царя за завземането на Добруджа. Слушатъ карасуларци, и сълзи браздятъ лицата имъ. Надъ 1200 души слушатъ и плачатъ... Музиката свири „Шуми Марица“ и „Всемогъщи прави Боже“.

*

Обиколихъ доста села изъ Южна Добруджа и, струва ми се, имамъ пълна представа за земята и хората. Земята е наистина „златна“: черна, рохкава, тлъста, — тя може да храни половината отъ народа ни. Сега надъ нея се жълтѣятъ безкрайни ниви, засѣти съ слънчовка (тѣй казватъ тукъ на слънчогледа), царевица и соя. Тия ниви, прострѣни по вълнообразната равнина, люлѣни отъ прохладенъ вѣтъръ, който иде откъмъ морето и запазва житото отъ огъня на слънцето, иматъ едно несравнимо очарование. Небето е надвесено надъ тѣхъ като куполъ, опрѣнъ направо върху равнината. Слънцето изгрѣва и залѣзва надъ житата, окръжено отъ жълто сияние; луната е много по-свѣтла — нейното сияние позволява вечеръ да се вижда надалечъ.

Но тия полета, които нѣкога, преди 27 години, сѣ били образецъ на добро обработване, днесъ потискатъ всички ни съ своя печаленъ, беденъ изгледъ. Царевицата е тънка, слаба, неприветлива; слънчовката се чер-